

Sygn. akt III AUa 554/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko
Sędziowie:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel (spr.) SSA Urszula Iwanowska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2014 r. w Szczecinie

sprawy E. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

przy udziale zainteresowanego S. S.

o wznowienie postępowania w sprawie prawomocnej decyzji z dnia 9 listopada 2006r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. Inspektorat K. – (...) skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 lutego 2013 r. sygn. akt IV U 1378/12

1. oddała apelację,
2. zasądza od ubezpieczonej E. K. (1) na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSA Urszula Iwanowska SSA Jolanta Hawryszko SSA Zofia Rybicka – Szkibiel

Sygn. akt III AUa 554/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 września 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. InspektoratK. na podstawie art. 149 § 3 w zw. z art. 145 i art. 146 k.p.a. w związku z art. 83a ust. 1, art. 83b ust. 1 oraz art. 123 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. nr 205, poz. 1585 ze zm.; daje jako „s.u.s.”) odmówił wznowienia postępowania w sprawie prawomocnej decyzji z dnia 9 listopada 2006 r. na mocy, której E. K. (1) została wyłączona z obowiązkowych ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u S. S. od 1 czerwca 2006 roku. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, iż przytoczone przez ubezpieczoną

nowe fakty nie stanowią nowego dowodu w sprawie zatrudnienia u S. S., a ponadto decyzja z dnia 9 listopada 2006 r. jest prawomocna, bowiem ani płatnik składek ani ubezpieczona nie odwołali się od niej. Organ rentowy nadmienił również, iż od doręczenia wyżej wskazanej decyzji ubezpieczonej i płatnikowi składek upłynęło już 5 lat.

E. K. (1) w odwołaniu od decyzji podniosła, iż umowa o pracę nie była zawarta dla pozorów oraz dla uzyskania świadczenia pieniężnego, ale była przez nią wykonywana. Ubezpieczona posiadała predyspozycje do zajmowanego stanowiska, a wynagrodzenie było wypłacane w wysokości podanej w umowie. Ponadto pracodawca odprowadził wszystkie należne składki, a organ rentowy przyjmował te składki na ubezpieczenie społeczne. Otrzymywane wysokie wynagrodzenie było uzasadnione nałożonym na pracownicę zakresem obowiązków. Zdaniem ubezpieczonej organ rentowy porównywał ją jako pracownika do innych pracowników przedsiębiorstwa, twierdząc że jej wynagrodzenie jest wygórowane, ale może to wynagrodzenie innych osób było zaniżane. E. K. (1) nadmieniła również, iż od 2005 roku prowadziła własną działalność gospodarczą, na której zarabkowała średnio 30.000,00 zł miesięcznie przez kolejne trzy lata. Ponadto od stycznia 2006 roku była głównym udziałowcem w (...) sp. z o.o. z siedzibą w T., która specjalizowała się w produkcji konstrukcji stalowych. W tejże spółce ubezpieczona poszukiwała przedsiębiorstw budowlanych do współpracy i podwykonawstwa, co mogło otworzyć zgodnie z zawartą ze S. S. umową o pracę, po uprzednim zorganizowaniu grupy budowlanej, nowe propozycje handlowe dla przedsiębiorstwa (...).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Wskazał przy tym, że w 2006 roku nie kwestionowano faktu zawarcia umowy o pracę, lecz wobec słabej kondycji finansowej pracodawcy oraz niezdolności do pracy pracownika, uznano, że zawarta umowa jest pozorna. Ubezpieczona do dnia dzisiejszego nie przedstawiła żadnych nowych dowodów w sprawie, które mogłyby wpłynąć na te ustalenia.

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2013 roku Sąd Okręgowy w Koszalinie, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie E. K. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 11 września 2012 roku. Zaś postanowieniem z dnia 11 marca 2013 roku zasądził od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego zwrot kosztów zastępstwa prawnego.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w dniu 19 sierpnia 2006 roku organ rentowy wszczął postępowanie wyjaśniające w sprawie zbadania zasadności zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych E. K. (1) z tytułu zatrudnienia jej na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od 1 czerwca 2006 roku u S. S. na stanowisku specjalisty do restrukturyzacji i kontaktów strategicznych. O powyższym fakcie i tym samym możliwości złożenia wyjaśnień w sprawie płatnik składek był informowany pismem z dnia 19 sierpnia 2006 roku. W dniu 9 listopada 2006 roku na podstawie zgromadzonego materiału została wydana decyzja, w której stwierdzono, że E. K. (1) nie podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy pracę poczynszy od 1 czerwca 2006 roku. Organ rentowy podniósł, iż umowa zawarta została w dniu 1 czerwca 2006 roku dla pozorów, w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego, bowiem już od 3 lipca 2006 roku E. K. (1) przebywała na zwolnieniu lekarskim. O pozorności zawarcia umowy zdaniem organu rentowego świadczyło:

- brak gospodarczej potrzeby zatrudnienia pracownika, bowiem na miejsce E. K. (1) nie została zatrudniona nowa osoba (stanowisko pracy zostało utworzone jedynie dla celów zgłoszenia pracownika do ubezpieczenia społecznego);
- nie zatrudnianie żadnych innych pracowników przez pracodawcę;
- kondycja finansowa przedsiębiorstwa (...). P.H.U. (...) (zaświadczenie Urzędu Skarbowego w W. potwierdzające brak przychodów, dochodów, ewentualnie strat firmy, co nie dawało pracodawcy możliwości wywiązania się z zobowiązań wobec pracownika, tj. zagwarantowania wypłaty co miesiąc 8.000,00 zł wynagrodzenia oraz opłacania należnych składek z tego tytułu);
- wysokość wynagrodzenia, które pozostawało w znacznej dysproporcji do wynagrodzeń poprzednio zatrudnianych pracowników w zakładzie pracy;
- dotychczasowe doświadczenie zawodowe E. K. (1) nie dające podstaw do ustalenia wynagrodzenia na poziomie 8.000,00 zł;

- odległość miejsca zamieszkania ubezpieczonej od miejsca pracy (S. woj. (...) – K.);

- brak zaświadczenia lekarskiego potwierdzającego zdolność pracownika do pracy na określonym stanowisku (E. K. (1) we wcześniejszym okresie zatrudnienia od 16 kwietnia do 10 grudnia 2005 roku po miesiącu pracy przebywała na zwolnieniach lekarskich, a następnie na urlopie macierzyńskim w związku z urodzeniem dziecka, gdzie rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z dniem zakończenia urlopu macierzyńskiego).

Decyzja z dnia 9 listopada 2006 roku została doręczona E. K. (1) w dniu 20 listopada 2006 roku, a płatnikowi składek w dniu 24 listopada 2006 roku. Od decyzji tej ani S. S. ani ubezpieczona, pomimo skutecznego doręczenia, nie złożyli odwołania. W związku z powyższym wskazana decyzja stała się prawomocna i podlegała wykonaniu. Pismem z dnia 4 kwietnia 2008 roku płatnik składek został poinformowany o anulowaniu przez organ rentowy okresów objęcia ubezpieczeniami E. K. (2).

Na wstępie Sąd Okręgowy zważył, że ponowne ustalenie prawa lub zobowiązania stwierdzonego ostateczną decyzją ZUS (art. 83a § 1 s.u.s.) jest instytucją odrębną od wznowienia postępowania administracyjnego (art. 145 k.p.a.), wprowadzoną w tym celu w dniu 1 stycznia 2003 roku i obowiązującą zamiast wznowienia postępowania administracyjnego. Regulacja art. 83a ust. 1 s.u.s., jest wyczerpująca, zamknięta i odrębna, co wyłącza stosowanie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego dotyczących wznowienia postępowania.

Przepis art. 83a ust. 1 s.u.s. nie określa granic czasowych wydania decyzji w przedmiocie ponownego ustalenia prawa lub zobowiązania stwierdzonego decyzją organu rentowego, co oznacza, że może być ona wydana w każdym czasie, tak jak i w każdym czasie ubezpieczona może złożyć wniosek w tym przedmiocie, pod warunkiem, że zostaną spełnione przesłanki wskazane w tym przepisie. Ubezpieczona mogła zatem wnioskować o ponowne ustalenie podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 1 czerwca 2006 roku u płatnika składek w dniu 13 sierpnia 2012 roku nie uchybiając tym samym żadnemu terminowi, albowiem wskazana powyżej regulacja s.u.s. takiego terminu nie przewiduje.

Mimo powyższego Sąd Okręgowy w Koszalinie uznał, że decyzja organu rentowego z dnia 11 września 2012 roku jest prawidłowa, albowiem ubezpieczona nadal nie przedłożyła nowych dowodów i nie ujawniła okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji z dnia 9 listopada 2006 roku, które miałyby wpływ na objęcie jej obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek od 1 czerwca 2006 roku. Treść wniosku z dnia 13 sierpnia 2012 roku stanowi jedynie polemikę z twierdzeniami organu rentowego przedstawionymi w prawomocnej decyzji z dnia 9 listopada 2006 roku, która nie została ani przez E. K. (1) ani przez płatnika zaskarżona (decyzja została prawidłowo doręczona i ubezpieczonej i S. S.).

W ocenie sądu pierwszej instancji przez regulację instytucji art. 83a § 1 s.u.s. ubezpieczona chce niejako przywrócić sobie prawo wcześniej niewykorzystane do zaskarżenia decyzji, która była dla niej krzywdząca. Jednak przepis art. 83a § 1 s.u.s. temu celowi nie służy. Wszystkie obecnie wskazane przez odwołującą okoliczności były organowi rentowemu znane przed wydaniem decyzji, i okoliczność prowadzenia przez ubezpieczoną działalności gospodarczej i fakt odprowadzenia składek, jak również fakt zawarcia umowy, który nie był kwestionowany przez organ rentowy. Zdaniem sądu pierwszej instancji o pozorności zawarcia umowy o pracę zawartej z S. S. świadczył m.in.:

- brak gospodarczej potrzeby zatrudnienia pracownika, bowiem na miejsce E. K. (1) nie została zatrudniona nowa osoba;

- kondycja finansowa przedsiębiorstwa (...) (zaświadczenie Urzędu Skarbowego w W. potwierdzające brak przychodów, dochodów, ewentualnie strat, co nie dawało pracodawcy możliwości wywiązania się z zobowiązań wobec pracownika, tj. zagwarantowania wypłaty co miesiąc 8.000,00 zł wynagrodzenia oraz opłacania należnych składek z tego tytułu);

- wysokość wynagrodzenia, które pozostawało w znacznej dysproporcji do wynagrodzeń poprzednio zatrudnianych pracowników w tym zakładzie pracy;
- dotychczasowe doświadczenie zawodowe E. K. (1) nie dające podstaw do ustalenia wynagrodzenia na poziomie 8.000,00 zł;
- odległość miejsca zamieszkania ubezpieczonej od miejsca pracy (S. woj. (...) – K.).

Ponieważ ubezpieczona poza głośną polemiką, w toku przeprowadzonego postępowania sądowego nie przedłożyła żadnych nowych dowodów i nie wskazała żadnych okoliczności faktycznych, które świadczyłyby przeciwko wyżej wymienionym twierdzeniom organu rentowego, Sąd Okręgowy oddalił skargę E. K. (1).

Apelację od powyższego wyroku wywiodła E. K. (1) i podniosła, że działanie organu rentowego było „niezgodne z podstawowymi prawami człowieka” i polegało na niepowzięciu „nowych dowodów takich jak fakty przemawiające za tym”, że ubezpieczona była zatrudniona w przedsiębiorstwie płatnika zgodnie z doświadczeniem życiowym i predyspozycjami, ponadto zamieszkiwała w K.. Zdaniem skarżącej przyjęcie przez organ rentowy, że jej doświadczenie zawodowe nie dawało podstaw do ustalenia wynagrodzenia na poziomie 8.000 zł brutto stanowi przejaw dyskryminacji. Tym samym E. K. (1) wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji poprzez objęcie jej ubezpieczeniem społecznym.

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2013 roku Sąd Okręgowy w Koszalinie odrzucił apelację zainteresowanego, jako wniesioną po upływie przepisanej terminu.

W odpowiedzi na apelację E. K. (1) organ rentowy wniósł o jej oddalenie w całości i zasądzenie od ubezpieczonej kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja E. K. (1) okazała się niezasadniona.

Sąd Apelacyjny uznaje zasadność wyroku sądu pierwszej instancji, którym oddalono odwołanie ubezpieczonej od decyzji odmawiającej ponownego ustalenia prawa do objęcia jej ubezpieczeniem społecznym z tytułu umowy o pracę u S. S., nie znajdując podstaw do merytorycznej zmiany rozstrzygnięcia. W ocenie sądu drugiej instancji Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie, jak również powołał właściwe podstawy prawne rozstrzygnięcia. Sąd Apelacyjny w całości je podziela i przyjmuje za własne, nie widząc potrzeby ich ponownego szczegółowego przytaczania.

Niniejsze postępowanie toczy się wskutek odwołania E. K. (1) od decyzji z dnia 11 września 2012 roku, w której odmówiono zmiany prawomocnej decyzji z dnia 9 listopada 2006 roku wyłączającej skarżącą z ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia pracowniczego. Ustawodawca regulując kwestię odwołań od decyzji organu rentowego wyraźnie wiąże określone postępowanie z konkretną decyzją, podlegającą weryfikacji (art. 477⁹ § 1 k.p.c., art. 477¹⁰ § 1 k.p.c.). Jak wskazują przedstawiciele doktryny (m.in. J. Iwulski w: Komentarzu do Kodeksu postępowania cywilnego, Wydawnictwo Lex z 2010 r.) „w postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych niedopuszczalne jest merytoryczne rozpoznanie żądań, które wykraczają poza podstawę faktyczną decyzji zaskarżonej odwołaniem”. Oceniać można zatem tę konkretną decyzję, którą ubezpieczona zaskarżyła. Oznacza to, że w niniejszym postępowaniu badaniu podlega to, czy istniały, czy też nie, przesłanki do ponownego ustalenia obowiązku podlegania ubezpieczeniu społecznemu przez E. K. (1).

Podstawą prawną wydania zaskarżonej decyzji, a także przepisem w oparciu o który nastąpiło oddalenie odwołania ubezpieczonej przez sąd pierwszej instancji, jest art. 83a ust. 1 s.u.s. Stosownie do tego przepisu instytucja wznowienia postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych oznacza nadzwyczajną kontynuację postępowania w tej samej sprawie, w której ubezpieczony uprawniony jest do ubiegania się o świadczenie, którego mu nie przyznano, jeżeli

wcześniej nie powołał się na okoliczności lub nie przedstawił dowodów uzasadniających powstanie takich uprawnień (podobnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011 r., sygn. I UK 317/10, LEX nr 811823). Taką decyzją była decyzja z dnia 9 listopada 2006 roku, w której stwierdzono, że E. K. (1) nie podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy pracę poczynawszy od 1 czerwca 2006 roku. Uchylenie tej decyzji wymaga zatem stwierdzenia, że wystąpiły przesłanki o których mowa w art. 83a ust. 1 s.u.s. (przedłożenie nowych dowodów lub ujawnienie okoliczności istniejących w chwili wydania decyzji merytorycznej, które mają wpływ na oceniane nią uprawnienie).

Wobec powyższego zauważyć należy, że domagając się zmiany prawomocnej decyzji E. K. (1) podnosiła kwestie będące już przedmiotem oceny organu rentowego. Okoliczność, że ubezpieczona przed podpisaniem umowy o pracę z płatnikiem prowadziła działalność gospodarczą, której przedmiotem była windykacja, była znana organowi rentowemu już w trakcie postępowania wyjaśniającego w 2006 roku. Zaświadczenia o wpisie do EDG, PIT-36L za 2006 oraz PIT/B za 2007 i 2008 rok, umowy cesji, czy wyciągi z konta bankowego nie stanowią dowodu na okoliczność, że zawarty stosunek pracy miał charakter rzeczywisty i był ekonomicznie uzasadniony.

Argumenty podnoszone we wniosku o ponowne ustalenie prawa nie pozwalają na skuteczne podważenie ustalenia, iż umowa o pracę została zawarta dla pozoru w celu uzyskania świadczeń społecznych z organu rentowego. E. K. (1) nie przedłożyła na poparcie przeciwstawnych twierdzeń żadnych nowych dowodów oraz okoliczności, które mogłyby tę ocenę zmienić.

W szczególności w sprawie nie został przedstawiony żaden dowód potwierdzający faktyczną wypłatę zadeklarowanych przez płatnika wynagrodzeń. E. K. (1) nie dysponuje potwierdzeniem odbioru zadeklarowanych kwot w postaci np. wyciągu z konta bankowego. Dokumenty przedłożone w trakcie kontroli prowadzonej przez organ rentowy (m.in. listy płac) miały na celu stwarzać jedynie pozory wypłaty tak wysokich wynagrodzeń w okresie poprzedzającym bezpośrednio urlop spowodowany ciężą ubezpieczonej.

W świetle zasad logiki nieuzasadnionym jest twierdzenie, że przedsiębiorstwo kierujące się zasadami ekonomiki i gospodarności wypłacało E. K. (1) pensję nieadekwatną do swojej sytuacji finansowej. W szczególności zastanawiające jest, że S. S., który zaprzestał zatrudniania w ramach tej działalności gospodarczej jakichkolwiek osób i w pierwszym półroczu 2006 roku nie odprowadzał z jej tytułu zaliczek na poczet podatku dochodowego, uzgodnił z ubezpieczoną wynagrodzenie miesięczne w wysokości 8.000 zł.

Nie bez znaczenia dla niniejszej sprawy pozostaje ustalenie, że płatnik jest osobą bliską dla ubezpieczonej. E. K. (1) była w ciąży w trakcie podpisywania umowy o pracę. Jak sama podała w swym wniosku o ponowne ustalenie prawa, urodziła małoletniego J. S. (k. 4 a.s.). W dacie poprzedzającej rozpoczęcie zwolnienia lekarskiego spowodowanego ciężą zadeklarowano przyznanie skarżącej wynagrodzeń pozwalających na wypłatę wysokich świadczeń z ubezpieczenia chorobowego. Oboje, rzekomy pracodawca i pracownica, mieli zatem interes w tym, aby zapewnić E. K. (1) wysokie świadczenia, których płatnikiem nie byłby S. S., ale Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

W sprawie znamionnym jest też, że przed zatrudnieniem ubezpieczonej, stanowisko pracy, które objęła, nie istniało w przedsiębiorstwie. Okoliczność ta tłumaczona jest podjęciem decyzji o rozwoju działalności gospodarczej. Jednakże niezaprzeczalnie odsunięcie E. K. (1) od obowiązków doprowadziło do faktycznego zlikwidowania jej stanowiska pracy. Nie doszło bowiem do zatrudnienia nowego pracownika. Rzekomy cel, w postaci rozszerzenia działalności gospodarczej nie był realizowany. Mimo, że organ rentowy przyjął wypłacone składki, nie czyniło to nieprawdziwych oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę ważnymi i wywołującymi skutki prawne. Zaznaczyć przy tym trzeba, że zgłaszający do ubezpieczenia społecznego ma obowiązek prawidłowego określenia podstawy ubezpieczenia.

Podpisanie umowy, opłacenie składek ubezpieczeniowych oraz sporządzanie listy płac, miało na celu wyłącznie stworzyć na zewnątrz pozory, że strony łączył stosunek prawny o określonej treści. Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. oświadczenie woli jest złożone dla pozoru wtedy, gdy z góry powziętym zamiarem stron jest brak woli wywołania skutku prawnego wynikającego z umowy, którą zawierają przy jednoczesnym zamiarze stworzenia na zewnątrz wrażenia mającego na celu zmylenie osób trzecich. Nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozoru. W ocenie Sądu Apelacyjnego pozorność umowy o pracę przejawiała się w tym, że ani E. K. (1), ani S. S.,

nie byli faktycznie zainteresowani świadczeniem przez ubezpieczoną pracy lecz jedynie objęciem jej ubezpieczeniem społecznym i uzyskiwaniem z tego tytułu odpowiednio wysokich świadczeń.

W swej apelacji skarżąca nie przedstawia żadnych argumentów mogących podważyć rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego. W szczególności skarżąca nie przedstawiła żadnych merytorycznych zarzutów względem wyroku oddalającego odwołanie. Ubezpieczona poprzestała na wskazywaniu rzekomej dyskryminacji jej osoby przez organ rentowy i działań niezgodnych w jej ocenie z prawami człowieka (bliżej nie określonymi).

W ocenie Sądu Apelacyjnego trafna okazała się konstatacja sądu pierwszej instancji, że w swym wniosku o ponowne ustalenie prawa do objęcia ubezpieczeniem społecznym, ubezpieczona nie przedstawiła nowych dowodów ani nie ujawniła okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, które miałyby wpływ na to prawo. Sąd Okręgowy zasadnie oddalił odwołanie E. K. (1). Uwzględniając powyższe rozważania sąd drugiej instancji na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonej jako bezzasadną (punkt I sentencji wyroku).

O kosztach procesu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie przepisu art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Do celowych kosztów postępowania należy, między innymi, koszt ustanowienia zastępstwa procesowego w osobie radcy prawnego. Skoro oddalono apelację ubezpieczonej, uznać należało, że strona ta przegrała postępowanie drugoinstancyjne w całości. Ponieważ zgodnie z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1349 ze zm.) stawka minimalna za prowadzenie spraw w postępowaniu apelacyjnym wynosi nie mniej niż 120,00 zł, ta właśnie kwota podlegała zasądzeniu na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. (punkt II sentencji wyroku).

SSA Urszula Iwanowska SSA Jolanta Hawryszko SSA Zofia Rybicka - Szkibiel